रित्यकारस्य स्यादौनवद्रोऽयेइति रेफस्य च न द्वित्वं अनिम्पक्षे ज्ञपर्धापामीर्य्यइति ईर खिलोपश्च अन्तर्भूतन्याथेऽत्र बोध्यः ॥ ३२ ॥

भूयस्तं धिप्सुमाहूय राजपुत्रं दिदम्भिषुः। अहंस्ततः समूर्च्छावान् संशिश्रीषुरभूद्ध्वजं ॥ ३३ ॥

ज०म० भूयइत्यादि। तं राजपुत्रं अक्षं धिप्सुं दम्भितुं वञ्चयितुमिच्छुं भूयः पुनरपि दिदम्भिषुः वञ्चयितुमिच्छुः आहूयागच्छेत्यहन् हतवान् ततः सोऽक्षः मूर्च्छावान् मूर्च्छायुक्तः ध्वजमात्मीयं संशिश्रीषुः संश्रयितुमिच्छुः अभूत् भूतः अत्र दम्भेः श्रयतेश्च सनीवन्तर्द्धेतीट् अत्र श्रयतेरनिट्पक्षे अज्झनगमांसनीति दीर्घः द्वितीयस्य च दम्भइच्च अभ्यासलोपः दम्भेर्हल् ग्रहणस्य जातिपरत्वात्सिद्धमिति कित्त्वे अनुनासिकलोपः एकाचोवशइति भष् खरिचेति चत्त्वं ॥ ३३ ॥

भ० भूयइत्यादि। कपिस्तमक्षं आहूय आगच्छ युद्धे इत्युक्त्वा भूयः पुनरपि अहन् हन्तेर्घो कीदृशं धीप्सुं दम्भं कर्त्तुमिच्छं सच दिदम्भिषुः दम्भं कर्त्तुमिच्छुः ततः प्रहारानन्तरं सोऽक्षोध्वजं संशिश्रीषुः आश्रयितुमिच्छुः सन् मूर्च्छावान् मूर्च्छितोऽभूत् भ्रस्जश्रीत्यादिना दम्भेः श्रयतेश्च सनोवेम् दम्भेरनिम्पक्षे दभोयाविति अचईत्वं खिलोपश्च अनकारनिर्द्देशात् नस्य लोपः झभान्तस्येति दस्य धः श्रयतेर्घोऽज्झनिङ्गमामिति दीर्घः ॥ ३३ ॥